

Robert Lind, Robert Lind i Kramfors

Alla som lyssnat på Lindeman med Hasse och Tage förstår att det är något speciellt med Kramfors. Även jag förstår nu att det är något i Kramfors som har dragningskraft. För Malte Lindeman var det Robert Linds järnhandel och postorderfirma. För min del hittade jag inte järnhandeln. Kanske var jag för sent ute.

Efter att ha nått mitt första mål för säsongen, DM-seger på hemmaplan, var det hög tid att ta sig an nästa mål. Flyga 50-mil. Det fanns en stående inbjudan från Tony Nilsson att hälsa på hos dem i Stöde utanför Sundsvall. Men Tony som flög upp till vårt DM visade att den sträckan bara var 42,5 mil. Helgen 19 - 20 juli sammanträffade övriga familjemedlemmarnas hemresa per bil från Roslagen med Ebba och Tomas planer på att åka med UGH till Väingsö. Upplagt för ett försök på det vi pratat om i många år men aldrig gjort. Flyga söderut så långt det går. Broderns 40-årskalas på lördagen lämnade söndagen som dagen det skulle ske.

Ingen större analys av vädret ingick i förberedelserna. Sommaren efter DM-veckan har dock ställt upp med flygbart väder i stort sett varje dag.

Upp på morgonen och konstaterar att grundvillkor ett är uppfyllt. Solen skiner. Om solen skiner blir det nästan alltid någon form av termik. Ut till fältet, tanka UGH och stuva in packningen. Det kunde bli fråga om övernattnig. Mitt deklarerade mål var Stöde med en brytpunkt 4 mil söder Stöde för att räkna in 50 mil. Ett ännu ej förkastat alternativ var Väingsö.

Klar för start 10.30.

Nu började en enda lång varm väntan på att termiken skulle komma igång. De starter som gjordes var av karaktären glidflygning. Jag satte senaste starttid till 13 för att ha chans på 50 mil. När klockan närmade sig 12 konstaterade jag att RB flugit mer än en halv timme. Vid kontroll visade det sig att termiken bar till 6-700 m. Väingsö förkastat och Stöde verkade långt bort. Lite mat för att klara dagen och start prick kl 13.

Bogsering till startlinjen på 1 000 m. Urkoppling kl 13.07 med kurs mot Stöde. Lugn glidning första milen men då jag före start hade sett Bo Nyström kurva termik med UMA visste jag att rycken skulle komma. Frågan var bara när.

På 400 m kom de första tecknet på stigande luft. För dåligt för mig, eller om det var tvärtom. Efter två ratade blåsor satt jag i drömläget med fulltankat flygplan på 250 m några minuter efter start utan riktigt stig. Grundvillkoret med en fin åker under mig var dock uppfyllt. Den ofrånkomliga dumpningen av vattenbarlasten följdes som alltid av kännbart stig. Det måste finnas ett samband mellan frigjort vatten och termik. Strax över 200 m vände höjdmätaren åt rätt håll. Inte fort men uppåt gick det. Väl uppe på 600 m återvände tron på att komma vidare. Bosse N frågade om jag fått kontakt med de cumulus som uppenbarade sig i söder. Jag replikerade att det är säkert 10 mil kvar. Jag rapporterade min avsikt att fortsätta söderut. Tomas och Ebba kunde börja färden med bil och vagn. En föga angenäm uppgift i värmen.

Sakta men säkert åkte UGH och jag i riktning mot de hägrande cumulusen. Termiken var tillförlitlig med 1,5 m/s mellan 400 och 800 m. Då jag passerade Byske älv ändrades förhållandena till det bättre och jag kunde flyga mellan 600 och 1200 m.

Medelfarten var bara 65 km/t och hoppet om 50 mil blev svagare. Mitt hopp stod till det smala band av cumulus som nu började vara inom räckhåll. Jag fick låna kontrollerad luft av Skellefteå för att komma i under molnen efter en lång glidning ner till 500 m.

Söder om Burträsk (16 mil från Högheden) fann jag äntligen skugga under ett trasigt Cu och kunde komma upp till behagliga 1 800 m och rader av Cu framför mig. Nu saknar jag vattnet som lämnades direkt efter start. Efter nästan 2,5 timmar i obarmhärtig solvärme kom nu en behaglig resa mellan 1 600 och 2 200 m förbi Umeå i riktning mot Ö-vik och Mellansel.

Stighastigheterna var fortfarande bara 1,5 - 2 m/s och snittfarten beklämmande låg. Jag kanske skulle stanna i Mellansel? Där finns möjlighet till övernattning i rätt miljö. Nu började jag se andra segelflygplan igen. Pratade med Hans Genegård som var i full färd med att fullborda en 50-mila. Han berättade att Lars Asplund flugit 50 mil dagen innan. Skön revansch efter trasset med GPS-loggningen under DM. Det har blivit fart på gubbarna i Övik. Vi får bjuda till om vi ska kunna matcha dem vid nästa DM i deras hemtrakter.

Passerar Mellansel efter kl 5 på 1 100 m och mina 50 mil är borta för den här gången. En dryg mil söder om deras fält når jag dagens högsta höjd 2 300 m efter att ha varit ner på 700 m. Besöket i Mellansel får bli en annan gång och jag fortsätter mot Stöde.

Nu såg de kvarvarande Cu mycket trötta ut. Jag påminner mig George Moffats grundregel, get high and stay high. Jag var högt och försökte snåla på höjden. Passerade Kramfors på 1 400 m med sikte på de sista synliga Cu. När jag passerat under tre Cu utan resultat insåg jag att de sista 8 milen till Stöde var för mycket även för UGH.

Ropade upp Kramfors och meddelade min avsikt att komma och landa. Efter positivt besked använde jag resterande höjd till att njuta av Höga Kusten i strålände kvällssol med det senaste monumentet i form av Vedabron.

Landning på en till synes öde flygplats kl 18.40 efter ytterligare ett misslyckat 50-milaförsök. Trots misslyckandet var det en tripp att minnas. Det kommer fler chanser att flyga 50-mil. Jag klarade i alla fall Silver-C sträckan som ska vara minst 5 mil rakbana. Det blev 33 mil.

En dag som börjat med väntan avslutades på samma sätt. Flygplatsen stängdes efter en landande SAAB 340 kl 19. Vädret var behagligt, matsäcken tillräcklig och loggningen från flygningen kunde analyseras med hjälp av medhavd dator.

Anna, Oskar och Maria var först på plats. Efter ompackning fick även jag plats i bilen på väg norröver. Tomas och Ebba dök upp vid 21 tiden och UGH fick tillbringa natten i vagn på väg mot Vängsö.

Jag är helt övertygad om att UGH skulle föredragit att flyga hela vägen. Fullt möjligt med bättre väder och pilot.

/BoVi